

CUPRINS

Capitolul 1

7 Câmpul de floarea-soarelui

Capitolul 2

25 Labirintul drumurilor nesfârșite

Capitolul 3

45 Regatul Ideilor

Capitolul 4

81 Trenul Suflu

Capitolul 5

94 Circus Senzaționissimus

Capitolul 6

120 Pădurea Fermecată

Capitolul 7

137 Pe Tărâmul subpământesc

Capitolul 8

161 Orașul Chestii-Trestii

Capitolul 9

184 Prăpăstiile Înghețate

Capitolul 10

215 Hyggelania

CAPITOLUL 1

Câmpul de floarea-soarelui

Primul lucru din viața ei pe care Matilda Sperie-Ciori l-a auzit au fost bătăile inimii sale.

Nici ea nu-și mai amintea de când stătea în mijlocul unui câmp de floarea-soarelui, legată fedeleș de un par de lemn ros de vreme, mereu în același loc. Era o sperietoare de păsări absolut normală, lăsată la mila stihilor, cu doi ochi de cărbune și un nas roșu ca o sfeclă.

Matilda se trezi pentru prima oară la viață abia când nepoțica de șapte ani a fermierilor îi cusu o inimă din stofă aurie și o rochiță cu bretele. Pistruii fetiței și ochii ei albaștri fură primele lucruri pe care Matilda le văzu.

— De astăzi, numele tău va fi Matilda Sperie-Ciori, spuse fetița cu glas solemn. Și așa s-a ales Matilda cu un nume.

Simțea căldura soarelui pe chip. Inspira aerul înmiresmat al verii și se minuna de nemărginirea văzduhului cu ghemotoacele lui de nori albi. Când fetița desenă cu un deget mânjit cu roșu o linie pe sub nasul ca de sfeclă al Matildei, sperietoarea de păsări se gădilă într-atât, încât nu se putu abține să zâmbească. Era pentru prima oară când zâmbea.

Fetița

În vara aceea, Matilda se simți cea mai fericită când nepoțica fermierului venea să o viziteze. Fetița era singura ființă omească de acolo care îi acorda atenție. Sporovăia veselă, dansa în jurul ei fără nicio grijă, cânta cântecele amuzante, spunea povești pline de mister și se purta cu sperietoarea de păsări de parcă ar fi fost om. Cu imaginația ei bogată, zugrăvea pentru Matilda lumea în cele mai frumoase culori.

— Există un loc adânc sub pământ, în care toată ziua nu faci altceva decât să te joci, spuse ea în timp ce împlotea o cunună de părăluțe. Și există un oraș în care cresc mere umplute cu marțipan. Și există un regat în care se găsesc doar lucrurile pe care și le imaginează regina.

Acestea erau poveștile pe care și le imagina și le inventa fetița despre lumi de peste mări și țări. Și Matilda stătea și o asculta, zâmbea și își închipuia ce frumos ar fi să vadă toate aceste minunate locuri.

Fetița se îngrijea zi de zi de Matilda. Când ploua, ținea o umbrelă deasupra ei. Când câinele vecinilor lătra la Matilda, fetița îl alunga și o mângâia pe sperietoarea speriată ca s-o liniștească. Și în fiecare seară, când se întuneca și fetița se ducea la culcare, îi făcea cu mâna Matildei de la fereastră și lăsa o luminiță aprinsă doar pentru ea. Astfel, Matilda știa că nu este singură.

Așa trecu o vară de neuitat. Până când, într-una din zile, fetița spuse:

— Măine trebuie să plec înapoi acasă. Adică acolo, departe, arătă ea înspre orizont. Acolo unde apune soarele.

O lacrimă se prelinse pe obrazul fetei, iar când văzu privirea uimită a Matildei, o lămurii:

— Sunt tristă.

Dar Matilda nu știa ce sunt lacrimile, nu știa ce înseamnă să fii trist. De unde să știe ea așa ceva? Doar viața ei fusese minunată până acum. Și totuși, sperietoarea simți un sentiment cu totul nou. Nu-și dădea seama ce era, dar îi venea să plângă. Și pentru că nu știa cum se plânge, iar fetița îi desenase cu marmeladă gurița aceea veselă, zâmbi.

A doua zi, totul era diferit. În timp ce părinții ei încărcară bagajele în mașină, micuța traversă în fuga mare câmpul de floarea-soarelui și o strânse tare pe Matilda în brațe.

— O să ne mai vedem, îi spuse printre suspine.

Sperietoarea o cuprinse și ea ușurel pe fetiță cu brațele și simți o căldură pe care nu ar fi vrut să o piardă niciodată.

— Nu pleca! îi spuse fetei.

— Nu pot, răspunse fetița. Ca și cum ar fi fost și ea legată de un par de lemn, care nu o lăsa nici să zboare, nici să meargă.

Când părinții o strigară pe fetiță, Matilda nu putu face nimic care să o împiedice să se desprindă de ea și să îi zâmbească afectuos. Pe urmă plecă.

Matilda privi de departe cum mașina ieși din curte. Fetița îi făcu cu mâna prin geamul coborât. Era pentru prima oară când Matilda trebuia să se despartă de cineva. Era probabil ultima oară când o vedea pe fetiță într-o vară.

Ca să nu fie chiar atât de singură, Matilda începu după aceea să le strige pe păsările de deasupra ei.

— Veniți, prietenele mele! Haideți să vorbim.

Dar oricât și-ar fi agitat ea brațele și oricât ar fi strigat, părea doar să alunge sturzii și corbii, măcălendrii și rândunelele, pițigoii, cintezele și ciocăniturile. Așa că Matilda Sperie-Ciori se simțea cumplit de singură.

Până într-o zi, când în palma ei ateriză o mare minune, întruchipată de o mică pasăre.

Matî Piu-Piu

Se prăvăli din cer – poc, buf, au! – de parcă s-ar fi rostogolit pe o scară invizibilă. Matilda o privi cum face tumble în aer, dând disperată din aripi și piuind panicată.

Scoase un „AAAAAAAAAAA-UFFF!” când atinse razant borul pălăriei ascuțite a Matildei, se rostogoli peste umărul ei și se dădu de-a berbeleacul pe braț în jos. Dar până să ajungă să cadă pe pământ, Matilda o prinse în palmă.